

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

INDSIGT:
INTERVIEW
MED TANIA
GROTH

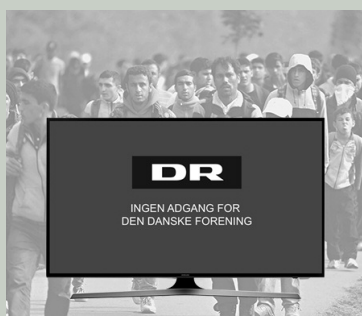
UDSYN:
DET ER SÅ GALT
AT MAN
FAKTISK BURDE

UDSYN:
EMPATIENS
VILDVEJE

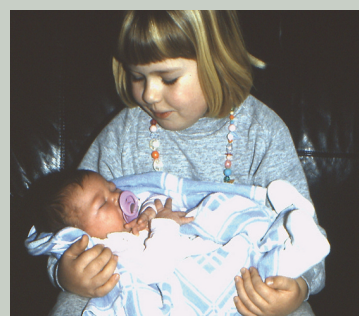
INDSIGT:
MEDIE-
FILTRERING

UDSYN:
KILLING
EUROPE

UDSYN:
MUSLIMER KAN
IKKE ERSTATTE
KRISTNE / VESTER-
LÆNDINGE

INDSIGT:
TÆNK
PÅ ET TAL

NR. 1
FORÅR

INDSIGT:
VIDSTE
DU DET?

DR

INGEN ADGANG FOR
DEN DANSKE FORENING

Mediefiltrering

Ekstremistiske foreninger som Refugees Welcome optræder jævnligt i DR's programmer, hvor Den Danske Forening til gengæld aldrig har adgang.

I gamle dage kunne den, der interesserede sig for fodbold, nøjes med at orientere sig i mediernes sportsstof. De, der var interesserede i kultur, kunne søge til kulturstoffet. De, der interesserede sig for samfundsforhold, kunne holde sig til nyheds- og debatstoffet. Og de, der ikke interesserede sig for andet end sig selv, kunne regne med, at andre varetog deres interesser, samt at pressen nok skulle få det, der var brug for i den sammenhæng, frem til dem, der havde behov for at være informerede.

Sådan er det ikke mere

Hvis borgerne ikke selv orienterer sig om, hvad der foregår i samfundet omkring dem, og handler politisk aktivt i henhold hertil, løber katten med målebåndet. Så vil professionelt virkende pressionsgruppers særinteresser og holdningerne hos de journalister, som er blevet mellemlid i kontakten mellem politikere og vælgere, nemlig få førstprioritet hos vore politiske forsamlinger. Og så vil det kunne gå rigtig galt.

Selv den borger, der har andet end mad, rejser, boligindretning, dans og fjas i hovedet, står endvidere nu i den situation, at han (eller hun) i mainstreammedierne nærmest må fremfiltrere de relevante oplysninger selv på vitale områder.

Han formelig druknes således i "vinklede" historier, usagligt sorterede faktaoplysninger, appel til følelserne i stedet for forstanden og alskens taskenspilleri. Han er også ladet i stikken derved, at en ganske god del centrale fakta-oplysninger helt udelades af det journalistiske parnas, der dominerer nyhedsstrømmen og bestemmer, hvilken debat der må føres. Og han døves af en interviewform, som gør det umuligt for de interviewede at komme igennem med det, de mener, hvis journalisten mener noget andet.

Meget langt hænger denne ulykkelige udvikling nok sammen med, at de fleste journalister lever fjernt fra den virkelighed, deres mindre heldigt stillede medborgere må leve med. Desuden er mainstream-me-

diemiljøet i Danmark så snævert, at journalister går en krank karriere i møde, hvis de sætter sig ud over, hvad "man" mener blandt kollegerne, uanset hvordan denne mening så end er kommet til verden. Der er da heller ikke langt fra en stilling i det afsporede DR til en ansættelse hos Berlingeren, lige så lidt som der er nogen synderlig afstand fra et politisk hverv i Enhedslisten og til et job som kommentator og åndelig vejleder for læserne på Jyllands-Posten.

Bedre bliver det ikke af, at - som den legendariske, nu afdøde chefredaktør for EkstraBladet i dette organs storhedstid Victor Andreasen sagde - der ikke findes nogen mere uvidende end journalister. En påstand, hvis rigtighed bekræftes af, at det endog er forekommet, at der er givet forkert standardsvar på centrale spørgsmål i optagelsesprøven på Journalisthøjskolen, og af, at man i journalistmiljøet anno 2018 f.eks. end ikke er i stand til at forstå virkningen af de åbne, forbundne kars princip i relation til dagens altdominerende problem, nemlig befolkningstrykket fra ikke-vestlige lande.

I denne situation oplever den samfundsinteresserede borger, at hans daglige avis bliver indholdsmæssigt tyndere og tyndere, at der bliver mindre og mindre at se på DR-TV (med filial på TV 2), mindre at høre i Statsradiofoniens talrige programkanaler, samt at der i det, som bliver tilbage, skal graves igennem et slør af desinformation. For at få, hvad der er brug for, hvis man skal forholde sig meningsfuldt til, hvad der foregår i kongeriget, er det derfor nødvendigt at ty til forskellige internetblogs, private hjemmesider, mailkæder osv. for her - måske - at finde de oplysninger, mainstreammedierne har udeladt eller misfarvet.

Herren hjælpe befolkningen i et såkaldt frit informationssamfund, hvis vælgere er henvist til at sætte deres kryds på dette grundlag!

MAGASINET
INDSIGT
UDSYN

2018

MARTS

Magasinet Indsigt Udsyn udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager magasinet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på magasinet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Magasinet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDF's tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

Magasinet Indsigt Udsyn 2018 udkommer 4 gange årligt.

Redaktion og adresser - side 23.

”Det er så galt, at man faktisk burde ...”

Så længe der er den mindste sprække i EU's grænser, vil befolkningerne i den ikke-vestlige verden søge at mase sig igennem den.

OLE HASSELBALCH

professor jur.dr.

For nogle år siden mødte jeg som forelæser på et kursus for internationale forskerstuderende i England en ung afrikaner. Han var en lysende begavelse – klart en af dem, erhvervslivet gerne vil have hertil – og var sendt af sit hjemland for at erhverve de kundskaber, der skal til for at opbygge et moderne samfund hjemme. Der var ingen tvivl om, at han ville være i stand til at skaffe sig både en fremtrædende position og et solidt udkomme dér. Alligevel fortalte han lige ud, at han var villig til at gifte sig med den grimme pige i England, hvis det kunne give ham mulighed for at blive i Europa efter uddannelsen.

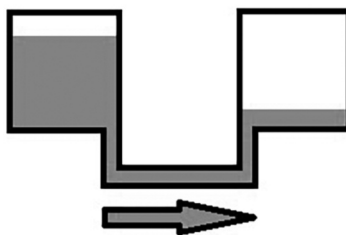
Sprækkerne

Så længe der er den mindste sprække i EU's grænser, vil befolkningerne i den ikke-vestlige verden søge at mase sig igennem den. Resultatet vil på sigt blive en udjævning lev vilkårene her og dérude – for os materialiseret i et dramatisk niveaufald på alle områder, indtil der ikke er mere at komme efter.

Denne situation er det i kraft af problemernes omfang og karakter realistisk set umuligt at afhjælpe gennem u-landbistand. Hvis vesteuropæiske politikere og medier ikke fatter dette og begriber alvoren, vil konsekvensen være, at Vesteuropa ødelægges.

Det illustreres af officielle norske beregninger, ifølge hvilke en indvandrer kvinde fra den ikke-vestlige verden over et livsforløb koster samfundet, hvad der svarer til over 9 millioner d.kr. og en tilsvarende mand over 5 millioner – blot i opgørlige udgifter. Vel at mærke som gennemsnit. En del ligger således på den positive side i udgiftsopgørelsen, sådan som den unge afrikaner givetvis gør, hvis hans projekt i dag er lykkedes.

Beløb i denne størrelsesorden drænes med andre ord ud af det danske samfund i takt med indvandringen og fratages vore egne ringest stillede samfundsgrupper.

De åbne, forbundnes kars princip glemt

De åbne, forbundne kars princip har været kendt lige siden oldtiden. Og den ovenfor beskrevne stilling har været synlig og konsekvenserne forudseelige i meget lang tid.

Ikke desto mindre har medierne overordnet set ikke været i stand til at sætte sig ud over de journalistiske stereotyper, som hindrede, at problematikken kom på dagsordenen efter fortjeneste. Gennem udeladelser, vinklinger, udvalgte ”sagkyndiges” og ”debattørers” bidrag – med massivt fravalg af andre – appeller til følelserne i stedet for forstanden samt tilsvarende akrobatik er offentligheden blevet fastholdt i troen på, at det ikke er så slemt, og at det hele nok skal gå. Dette uagtet, at det er ved at gå rigtig galt. Herunder har medierne gennemgående forsømt at fremstille sammenhængen mellem på den ene side de ustandselige økonomiske nedskæringer alle andre steder i de offentlige budgetter end på ”integrations”området og på den anden side tilvandringer af ikke-vestlige indvandrere.

Ligeledes må det konstateres, at de gamle politiske partier massivt er løbet med den journalistiske mainstream – herunder også partier til venstre i folketingsalen, som påstår, at de varetager svage danskeres in-

teresser. At Socialdemokratiet først nu ser ud til at have genfundet jordforbindelsen, er nærmest ubegribeligt. Man må formode, at det skyldes, at det har bedst klangbund at holde sig i mediernes trygge mainstream, samt at de ledende politikere ikke har sat sig ordentligt ind i tingene. Men i øvrigt har det jo altså også været det letteste i forhold til en vælgermasse, der gennemsnitligt interesserer sig mere for bagedyster, danske konkurrencer og udlandsrejser end for vore efterkommeres ve og vel.

Givetvis spiller menneskelig træghed i tanken og vanskeligheden ved at omstille sin forestillingsverden til hurtigt skiftende ydre vilkår dog vel også en rolle. Men ganske mange, herunder kløgtige folk, har i øvrigt tilgodeset deres mentale behov for at fremstille sig som ”gode” - og samtidig belejligt plejet egne økonomiske interesser - ved at sørge for, at offentligheden ikke så virkeligheden.

Profitørerne

Der er således ikke mange – og slet ikke offentligt finansierede og anerkendte foretagender – til at minde om de forbundne kars princip. Derimod er der en ren overflod af organisationer, foretagender og enkeltpersoner til at piske det virkelighedsfjerne forhold til dette princip igennem, som har skaffet os de udlændingeproblemer på halsen, der opsuger både en stadig større del både af økonomien og af kræfter, som kunne have været bedre anvendt på noget andet. Lige over for Udlændingestyrelsen ligger f.eks. et advokatkontor, der annoncerer med bistand til familiesammenføring, permanent opholdstilladelse mv. En tilsvarende hurtig service er vistnok ikke tilgængelig for skuffede borgere ved udgangen fra andre statslige institutioner.

Regningen

Nu kommer så regningen: Som udviklingen i dag forløber, forestår et sammenbrud i de

vesteuropæiske samfund i disses hidtil kendte form.

Det anerkendte analyseinstitut Pew Research Center forudser i kraft af muslimerne børnefødselshyppighed en fortsat vækst i deres antal i Vesteuropa, uanset om det måtte komme til et totalt stop for indvandring fra denne del af verden.

Alene denne vækst vil føre til, at muslimerne bliver i stand til at skaffe en endnu større repræsentation i Folketinget end i dag, der løber efter vælgergevinsten hos gruppen selv og hos de mange uinteresserede eller i anliggendet direkte kontraproduktive danskere. Muslimerne vil herigennem endog kunne fastholde en fortsat tilvandring hjemmefra.

Sættes der ikke ind med hjemsendelser, er en magtovertagelse således uundgåelig på sigt, så vidt som at muslimerne altså vil komme i flertal. Kun de, der ikke har sat sig ind i, hvad islam er, vil kunne bortforklare konsekvenserne heraf. De mere tungt opfattende i så henseende kan imidlertid blot se, hvordan religiøse og verdslige mindretal har det i den muslimske verden.

”Det er så galt ...”

En af lederne i frihedskampen 1940-45, nemlig den nu afdøde nedkastningschef

Jens Toldstrup, - i øvrigt en af de (i udlandet) højst dekorerede danskere under Anden Verdenskrig - svarede allerede 7/7 1989 i et interview til Weekendavisen på spørgsmålet om, hvorvidt det var nødvendigt at tage sagen i egne hænder ligesom under besættelsen:

”Det ville jeg ønske, at vi kunne gøre. Men vi er jo altså gode demokrater. Og det bliver i hvert fald ikke mig, jeg er for gammel. Det kan godt være, at hvis jeg havde været 30 år, så ville jeg lægge an på noget i den retning, for det er så galt, forholdene i landet er så gale, at man faktisk burde.”

Toldstrup så således allerede for snart 30 år siden, hvor det bar hen. Men hvorfor gør ”gode demokrater” ikke den slags?

Det gør de ikke, eftersom et folk, som end ikke mander sig op til at sætte sig ind i tingene og smider dets plageånd ud via stemmeboksen samt ved at stoppe understøttelsen af medier, der snyder, næppe heller kan reddes ved sabotage.

Forbered jer, hvo som kan

De bedre stillede i samfundet vil meget langt kunne klare sig for egen kraft gennem privat forsikring af alderdom og livsrisici i form af f.eks. sygdom, gennem privatskoler til deres poder osv. Allerede længe er ud-

viklingen som bekendt gået i denne retning på bekostning af de traditionelle offentlige ordninger. I en situation, hvor det ud fra omfanget af voldshandlinger begået af såkaldte nydanskere kan konstateres, at tilsvarende forhold ikke er set siden 2. Verdenskrig, og hvor politiet ikke længere er i stand til at beskytte borgernes fysiske sikkerhed, vil det private initiativ givetvis også gradvist tage over på dette felt. Men hvad med vore svagere stillede medborgere?

Dette er, hvad etniske danskere, der tænker sig om, gør klogt i at forberede sig på.

Det er dybt belastende for de ansvarlige i medierne, som sov i timen eller dog ikke kunne finde ud af at tænke sig om, da det gjaldt. Det er også dybt belastende for de humanitære og mellemfolkelige foretagender og enkeltpersoner, der har medvirket og stadig bidrager til at ødelægge vor verdensdel. Og det er dybt belastende for de politikere, der af bekvemmelighedshensyn og kortsigtede vælgertaktiske grunde har ladet stå til - og af hvilke en god del på den mest ansvarsløse måde stadig ikke vil se virkeligheden i øjnene.

Efterskrift: Der var ikke plads til dette indlæg (uden mellemoverskrifter) i Jyllands-Posten.

Tænk på et tal

Det har taget omtrent to årtier at få dannet en skrøbelig konsensus om, at 'antallet betyder noget' for Danmarks muslimske integrationsudfordringer. Hvor mange årtier skal vi så vente på at få fastlagt, hvor stort antallet rent faktisk er?

MICHAEL THESTRUP

cand. merc.

Mens vi venter, kan vi tænke på et tal – f.eks. på 200.000. Det er på mange måder er et 'optimalt' antal muslimer i Danmark: Mange nok til at kunne stille krav om særlige hensyn – og samtidig tilpas få til ikke at vække et folkekrav om kraftige indvandringsrestriktioner. I mangel på officielle data fra Danmarks Statistik er det nemt for journalister, forskere, politikere, forfattere, præster, kunstnere, advokater og muslimske organisationer at lægge sig fast på netop det antal, uanset hvordan virkeligheden er og udvikler sig. Der findes derfor mere end 500 avisartikler i perioden 2000-2017, som anfører, at der er omtrent 200.000 muslimer i Danmark. Samlet set 17 års øredøvende enighed om tallet 200.000 trods løbende indvandring, familiesammenføringer og høj fertilitetsrate.

Her følger eksempler for alle årene 2000-2017:

Den 5/3 2000 skriver cand. mag. Pietro Cini i Jyllands-Posten (Indblik), at "islams kultur har været een af de grundlæggende forudsætninger for de videnskabelige, filosofiske og teknologiske fremskridt, som fandt sted i Europa i perioden mellem år 1000 og frem til 1300", og videre at "det er utroligt, at man her i landet har et mindretal på over 200.000 mennesker, hvis kultur af mange mødes med en attitude, som det ville være en underdrivelse at kalde for nedladende".

Den 18/2 2001 klager omtrent 40 muslimske organisationer til daværende kirkeminister Johannes Lebech (R) over, at 'de 200.000 muslimer i Danmark' endnu ikke har deres egen begravelsesplads.

Den 13/9 2002 skriver journalist på Week-endavisen, Ulrik Høy, at 'der er snart 200.000 muslimer i Danmark, der bliver flere og flere, og de har ikke styr på tingene internt'.

200.000 200.000 200.000 200.000

En rids i pladen?

Den 19/10 2003 skriver journalist Claus Kragh i Berlingske Tidende, at 'der i Danmark lever godt 200.000 muslimer'.

Den 24/8 2004 citeres biskop Jan Lindhardt i Jyllands-Posten for at 'der er 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 22/8 2005 citeres terrorforsker Michael Taarnby i Århus Stiftstidende for, at 'landets cirka 200.000 muslimer' hovedsageligt er moderate.

Den 16/5 2006 anmeldes bogen "Moskeer i Danmark – islam og muslimske bedesteder" af religions-sociolog og adjunkt Lene Kühle, Afdeling for Religionsvidenskab, Aarhus Universitet i Århus Stiftstidende. I bogen 'oplyses, at der er ca. 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 2/5 2007 skriver gruppeformand Marianne Jelved (R) i Jyllands-Posten, at 'der er ca. 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 23/11 2008 skriver Özlem Sara Cekic (SF) i Jyllands-Posten i samarbejde med journalist Martin Krasnik, advokat Bjørn Elmquist, kunstner Marco Evaristi, foredragsholder Jacob Holdt, sognepræst Ka-

trine Lilleør, overrabbiner Bent Melchior, biskop Karsten Nissen, kunstner Tal R og chefredaktør Tøger Seidenfaden om de 'ca. 200.000 danske muslimer'.

Den 6/9 2009 skriver Sven Ove Gade i Jyllands-Posten, om 'virkeligheden med måske 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 10/1 2010 skriver Politiken på lederplads om 'samtlige 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 31/8 2011 skriver journalist Martin Kaae i Politiken om 'de omkring 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 22/2 2012 skriver journalist Britta Søndergaard i Kristeligt Dagblad, 'at Danmark i løbet af en kort historisk periode på 30 år er blevet forandret fra et meget ensartet samfund til et multietnisk samfund med 200.000 muslimer'.

Den 25/4 2013 skriver Lektor, Ph.d. ved Center for Mellemøststudier på Institut for Historie ved Syddansk Universitet, Helle Lykke Nielsen, i Jyllands-Posten om de 'ca. 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 4/8 2014 skriver programchef i Danmission for fattigdomsbekæmpelse, Nik Bredholt, i Kristeligt Dagblad, at 'Center for Islamisk Tænkning på Københavns Universitet skønner, at der er 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 21/2 2015 skriver Ritzaus Bureau i en faktaboks: 'Der er cirka 200.000 muslimer i Danmark, men det er et skøn'.

Den 7/6 2016 skriver journalist Nina Alimooti Grumsen i Kristeligt Dagblad, at 'der er omkring 200.000 muslimer i Danmark'.

Den 7/10 2017 udtaler uddannelses- og forskningsminister Søren Pind (V) til Jyllands-Posten: 'Den tredje vej handler om, at det er et faktum, at der er 200.000 danske muslimer i Danmark, som har et andet

kulturelt udgangspunkt, og det er deri, hvad vi så end kalder det, at opgaven består; at få skabt et vi, som de mennesker også er en del af.'

Betragtninger 30 år efter

Jeg kendte en del til DDF i slutningen af 1980'erne og dermed også denne forenings blad, som det fremstod dengang.

KNUD J. HOLDT

Det var i Sune Dalgaards formandstid, og jeg hjalp ham faktisk et par gange med at aflevere bladene til postdistribution ved 'bagindgangen' på Hovedpostkontoret ved Københavns Hovedbanegård.

Dengang var jeg også med til at arrangere DDF-møder i Københavns-området - det var især i 1988; men disse møder blev modarbejdet af de københavnske politikere (og dem i folketinget) via mellemænd og med forskellige metoder: brud på aftaler om lokaleleje, fysiske blokader af mødesteder, skandering af nedsættende tilråb, affyring af spytklatter mod mødedeltagere (om muligt), diverse verbale trusler, røveri af mødedeltageres ejendele m.m.

Møderne kunne ikke afholdes uden politiets tilstedeværelse. Der blev ikke foretaget nogen anholdelser af møde-ødelæggerne. Sådan har det formentlig været lige siden - i nu 30 år. Især i de større byer. DDF's blad dengang beskrev naturligvis tilstandene.

På flere måder blev slut-firserne vendepunktet i Danmark, idet det med stor tydelighed blev påvist i de københavnske gader, at der ikke var ytrings- og mødefrihed for synspunkter, der ikke blev støttet af majoriteten af landets politikere. Disse forhold gælder stadig, men nu i et offentligt miljø, der har forandret sig drastisk - til noget langt værre end i 1988.

Hvordan skal man så forholde sig til kendsgerningerne (den de facto afskaffelse af møde- og talefriheden). Ja, dér må hver enkelt træffe egne valg. Mit blev 'at gå i indre eksil', hvilket ikke er ensbetydende med inaktivitet.

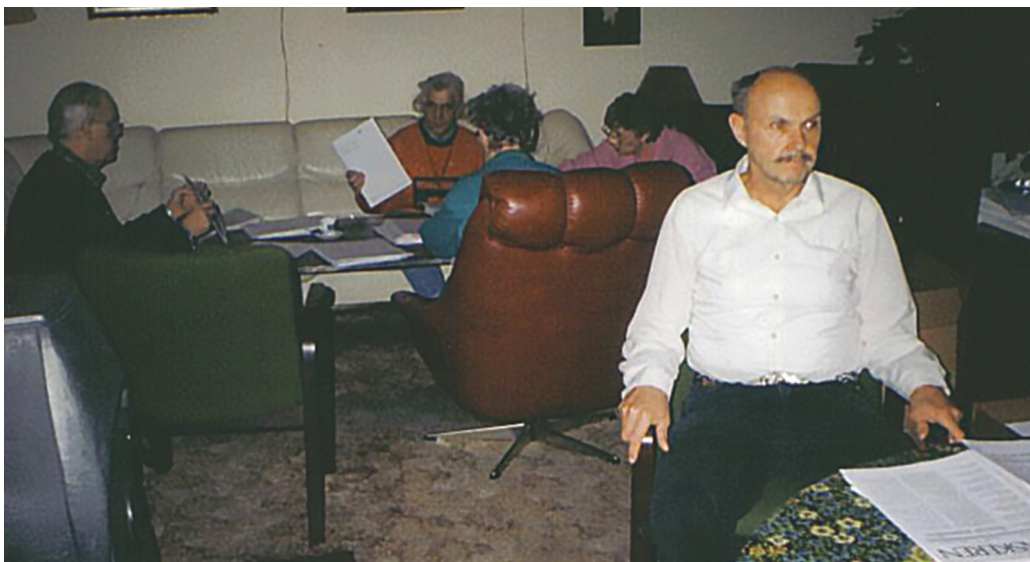

Foto fra DDF's barndom: Danskeren kuverteres i en lejlighed på Vesterbro.

Dertil kommer, at Danmark siden 1972 (2008) har været styret af Berlin/Bryssel-aksen, nu af nogle (inklusive mig) kaldet Det Fjerde Rige. Folketingspolitikere og andre beslutningstagere i landet adlyder ordrer fra denne ikke-demokratiske valgte centralmagt, der gemmer sig i anonymiserede kontorer uden for landet grænser.

Disse 'danske' politikere (set som samlet gruppe) har siden 1972 gjort, hvad der stod i deres (uvidende?) magt for at ødelægge Danmark. Det er blot blevet (meget) værre med årene. 1986-1988 var overgangsfasen til 'den nye virkelighed'. Som jeg ser det.

Men ender det hele så i opgiveness eller ultra-pessimisme? Ikke nødvendigvis. Som det ikke var Danmark, der på egen hånd

vandt over Det Tredje Rige (og japanerne), vil det også i nutiden være vigtigt at holde sig orienteret om, hvad der sker udenlands i relation til Det Fjerde Rige.

Her er det især USA og Rusland, man skal holde øje med - efter min mening. Det er, som om alliancen fra Anden Verdenskrig er ved at tage form igen - naturligvis i en anden skikkelse. Brexit hører til i denne sammenhæng, selvom de ikke-valgte i Berlin/Bryssel-aksen (og disses 'engelske' medløbere) vil gøre alt for at besværliggøre eller annullere englændernes opbrud fra det tysk-styrede diktatur og den dermed sammenhængende befolkningsudskiftning.

Interview med Tania Groth

Mange københavnere har set en kvinde gå forrest ved For Friheds demonstrationer - kækt svingende med det danske flag. Men hvem er den kække kvinde, som fører an som en dansk Jeanne d'Arc? Indsigt Udsyns redaktør har sat hende stævne i et forsøg på at finde svaret.

HARRY VINTER

Harry Vinter:

Lad os starte med begyndelsen. Hvor blev du født?

Tania Groth: Det blev jeg i Kitimat, en lille kystby i British Columbia i det vestlige Canada. Min far var dansk, min mor var tysk. De var begge flyttet til Canada, hvor de mødte hinanden og hurtigt fik tre børn sammen. Deres forhold gik ikke så godt, og de blev separeret. En dag, da vi børn var på besøg hos min far, spurgte han, om vi ville med til Danmark. Vi vidste intet om Danmark. Det kunne have været en gade henne omkring hjørnet. Vi måtte ikke fortælle mor noget, og dagen efter rejste vi. Han havde allerede købt billetter. Jeg var syv år dengang. Det var bestemt ikke på nogen måde pænt, det han gjorde, bare at smutte med ungerne men jeg er alligevel kisteglad for, at han gjorde det, da jeg jo endte her!

HV: Og så har du boet i Danmark siden?

TG: Nej, jeg gik i skole i Danmark og påbegyndte en uddannelse som serigraf. Min mor, søster og min bror rejste tilbage til Canada, da jeg var 16; og jeg flyttede samme vej, da jeg blev 19. Jeg var lidt engageret i Hjemmeværnet, før jeg tog af sted, og da jeg ankom til Canada, meldte jeg mig til militæret, hvor jeg blev uddannet som flymekaniker på F-18 Hornet.

HV: Med olie på fingrene?

TG: Ja, olie på fingrene og iført kedeldragt. Charmerende var jeg nok ikke! Jeg ønskede at være pilot, men jagerpilot var ikke en karrieremulighed for kvinder dengang, så jeg måtte nøjes med i stedet at "kæle" for maskineriet.

Jeg har altid været lidt (meget) af en drengepige, og jeg har altid haft en luftpistol el. lign., så jeg var glad for at være ved militæret; men stedet, Cold Lake i Alberta, var et hul i jorden, lille by, pick-up trucks og enten hill-billy's eller militærmænd i overflod, så jeg ville væk og prøve noget andet. Og det gjorde jeg så. Jeg tog et år til Japan, hvor jeg både arbejdede som model og var engelsklærer. Det var et dejligt år, jeg elskede Japan og japanerne, og jeg fik mig sågar også en japansk kæreste! Da min et-årsopholdstilladelse udløb, flyttede jeg til Ottawa, Canada, hvor nogle af mine bekendte fra militæret også var flyttet til. Der fik jeg job i udenrigsministeriet, hvor jeg var i mange år. I den periode boede jeg papirløst sammen med en mand, som jeg fik en dejlig søn sammen med.

HV: Hvornår kom du så tilbage til Danmark?

TG: Det gjorde jeg for 20 år siden. Jeg fik et job på den canadiske ambassade, hvor jeg fik brug for mit kendskab til både Danmark og Canada, og siden har jeg boet i Danmark.

HV: Hvornår gik det op for dig, at indvandringen er et problem?

TG: Det var noget, som langsomt gik op for mig. Jeg har en kammerat i Canada, manden bag bloggen Vlad Tepes, som jeg har kendt i næsten 30 år - lang tid før han involverede sig i counter-jihad. Han anbefalede mig en bog, "While Europe Slept", af Bruce Bawer. Den åbnede mine øjne for det, der foregik omkring mig, f.eks. det voksende antal tørklæder i gaderne. Men det var en erkendelse, som kom langsomt. Den røde pille smagte bittert, men det var en nødvendig lære. Islam hører ikke noget sted henne i et civiliseret samfund, og jeg er ret nådesløs mht., hvad jeg synes, der

skal gøres for at gøre Danmark trygt igen.

HV: På et tidspunkt fik du kontakt med For Frihed.

TG: Ja, jeg deltog i et møde i Trykkefrihedsselskabet, og dér kom jeg heldigvis til at sidde ved siden af Christian Frei. Han fortalte, at en Nicolai Sennels, som jeg ikke da kendte, var ved at danne et Pegida Danmark, som senere blev til For Frihed; og på den måde kom jeg med helt fra starten.

Efter et stykke tid spurgte Nicolai, om jeg havde lyst til at holde en tale, og det gik jeg modstræbende med til, da jeg er meget privat og rent faktisk ikke har stor interesse i at figurere offentligt. Men mine ønsker kan i og for sig være ligegyldige, idet jeg har et ansvar for at gøre mit for at beskytte mit samfund. Min første tale var på Axeltorv. Puha, jeg var så nervøs at jeg knapt kunne holde på mine papirer, da jeg stod deroppe! Det var hæsligt

HV: Det kan jeg godt huske. Jeg var også til stede.

TG: Derefter blev jeg mere engageret, og et års tid senere afløste jeg Nicolai som formand. Jeg sidder også hjemme og klager og skriver. Jeg bruger meget tid på f.eks. at oversætte relevante nyhedsartikler og lave undertekster på videoer om migration og Islam og alle de mange problemer, det medfører, til VladTepesBlog, men jeg synes, det er vigtigt, at vi også på gaden rent fysisk viser vores utilfredshed og forsøger at råbe politikkerne og vores medborgere op. Jeg har også flere gange været i Sverige og Dresden, og holdt tale ved Pegida-demonstrationer. Det er vigtigt, at vi samarbejder landene på tværs, da vi alle står over for samme udfordringer mht. migranter, vold og den voksende islamisering.

HV: Ved For Friheds demonstrationer løber der som regel en flok tosser rundt i sidegaderne og skaber sig. Hvad tror du, de fejler?

TG: Ak ja, Antifa-tosserne. Det er nogle unge mennesker, som aldrig har været på arbejdsmarkedet, og som kræver ind på hele verdens vegne: kommunister, kollektivist, kulturmarxister. De véd ingen ting, kan ingen ting og har intet andet budskab end at stå og råbe. Uden os ville de end ikke være synlige, vi er deres raison d'être så at sige, og de leverer ikke andet end had og skældsord. Vi andre kunne ikke drømme om at råbe ad dem, men de har ingen respekt for andres ret til at have et synspunkt. Ytringsfrihed er en by i Rusland for dem. De er akkurat lige så totalitære som islamisterne: communists, islamists... pretty much the same.

HV: Jeg har set dig på et filmklip, hvor du står på torvet i Malmø og holder tale omgivet af råbende og skrigende fascister – som kalder sig antifascister. Der hører man råbet: "Tania, vi véd, hvor du bor. Vi slår dig ihjel". Du er helt uanfægtet. Det er sejt!

TG: Det skræmmer mig ikke. Jeg bliver vred. Hvad fanden bilder de sig ind? De skal bare komme an! Det gør mig bare endnu mere stædig. Når tosser som de er imod mig og mit budskab, så véd jeg, at jeg er på rette spor.

HV: Du fik holdt din første tale, men du er også selv god til at finde talere. Hvordan gør du?

TG: Jeg har et godt netværk, og jeg kender folk, som kender folk. Jer er god til at net-

værke og snakke med folk. Jeg holder også meget øje med det, der sker i udlandet, og rejser og holder tale til demoer, så det hjælper også mht. kontakter.

HV: Du har også været engageret i flere sommerstævner.

TG: Jeg var ikke med i stævnerne i Jylland, men i Hedeland var Nicolai Sennels og jeg tovholdere ved Folkefesten For Frihed samt ved Jægerspris sidste år. Der er skabt en god tradition, som vi må følge op.

HV: Har For Frihed haft sin tid, eller er det noget, der kører videre?

TG: For Frihed kører videre. Freddy er blevet formand, og jeg har påtaget mig andre opgaver; dog er jeg stadig næstformand, og jeg er og forbliver engageret. Nu i februar blev For Frihed stiftet som en forening med vedtægter osv. Vi lægger planer, vi fortsætter, og vi tier ikke! Danmark skal generobres, og vi vil gøre vores for, at Danmark igen bliver det trygge, frie og dejlige Danmark, vi husker. I alle tilfælde nytter det ikke at sidde på bagdelen og gøre ingenting, mens alt disintegrerer omkring os. Noget SKAL der gøres, og vi har alle et ansvar.

For Frihed afholder demonstration hver første lørdag i hver anden måned. Tid og sted kan man læse på facebook på For Friheds FB side.

HV: Og bl.a. også på Den Danske Forenings hjemmeside. Så ses vi snart igen!

Tania Groth.

TG: Det glæder jeg mig til.

HV: Tak for samtalen og held og lykke for dig og for Danmark!

For Frihed afholder demonstration mod den snigende islamisering den første lørdag i hver måned i København

Tid og klokkeslet oplyses i god tid på For Friheds side på Facebook og på venligt sindede hjemmesider og blogge.

Empatiens vildveje

Sætter man sig i ofrets sted og bedømmer et problem derfra, træffer man ikke nødvendigvis den bedste afgørelse, hvis målet er at mindske lidelse

PETER NEERUP BUHL

Da Lise Nørgaard for nylig udtalte sig med en parallel mellem afrikansk overbefolkning og lemminger, var hovedanklagen, at hun udtrykte sig med manglende empati. Det var svært at modsige de saglige sammenhænge. Det er jo dominerende i debatten, at et skævt ordvalg eller blot tonen kan skabe overskrifter, mens sagens kerne glemmes, og den bedste problemløsning ligeså, fordi en sådan vil udtrykke manglende empati, skønt den objektivt gavner mest. Det er blot ét eksempel på den misvisning og skadevirkning, kravet om empati har i næsten alle forhold.

Empati, defineret som indlevelsevne, at forestille sig at være i en andens sko, betragtes generelt som et klart gode. Typisk udtrykt af Obama: "Det største underskud, vi har i vores samfund og i verden lige nu, er et underskud af empati." Eller med den kendte venstreorienterede kommunikationsteoretiker George Lakoff: "Bag hver eneste progressive politik ligger én enkelt moralsk værdi: empati."

Det stilles der dog stort spørgsmålsteget ved i en ny bog af psykologiprofessor Paul Bloom, "Against Empathy" (London, 2017). Hans alternativ er vel at mærke ikke kulde eller ligegyldighed, men "rationel medfølelse". Sætter man sig i ofrets sted og bedømmer et problem derfra, træffer man nemlig langt fra nødvendigvis den bedste afgørelse, hvis målet altså er at mindske lidelse.

Den indsigt burde måske være sund fornuft, men i tidens ånd er der selvfølgelig lavet mange forsøg til at "bevise" det. Forsøgspersoner hørte således om en dødeligt syg pige, der står i kø sammen med andre børn med lignende lidelse. Forsøgspersonerne fik lov til at rykke hende frem i køen, men umiddelbart ville de bare lade hende vente på den givne plads. Fik man forsøgspersonerne til at indleve sig i hendes situation, ville de fleste imidlertid rykke hende frem foran de lige så trængende, man ikke havde hørt om.

Det er jo principielt samme situation, vi kender fra migrantkrisen: De, der formår at gøre sig bemærkede, især ved blot at nå frem til et bestemt sted, og derved får eksistens som skæbner i europæernes hoveder, kommer på mange måder foran i køen på bekostning af dem, der forbliver anonyme. Det er her, fornuften må afløse empatien og træffe de bæredygtige valg. For hvis man selv var flygtning, ville man selvfølgelig altid ønske at nå sine drømmes mål, oftest også mere eller mindre på bekostning af andre, for ikke at tale om på bekostning af generelle hensyn.

derfor kan lide at give, uanset hensigtsmæssighed. Bloom nævner fra sin egen bekendtskabskreds en dygtig akademiker, der brugte lang tid på at hjælpe i suppekøkkener, fordi hun så mere følte at hjælpe, skønt en check fra hende reelt kunne have gavnet langt mere.

"I alle sammenhænge må man holde sig til at se et problem udefra, hvis man skal gøre en forskel."

Det gælder i alle situationer, at var det den trængendes eget perspektiv, der afgjorde hjælpen, ville behovene være uendelige. Nødhjælpsorganisationer udnytter empati til det yderste ved at personliggøre mere generelle problemer, men om de derved løses på bedste måde, er tvivlsomt. Står valget mellem at redde et barn, hvis navn man kender, og 20 anonyme, for de tilgængelige midler, vælges let det første. Eller "en seksårig pige med brunt hår, hvis liv kan forlænges indtil jul, får nemt doneret en formue", mens en nyinvestering i hospitalsudstyr, der kan give et statistisk fald i patientdød, skrottes uden tårer. Meget hjælp gives, fordi giveren er empatisk og

Empati fokuserer pr. definition på bestemte individer og er da nok også udviklet (natur)historisk til at fungere godt på familieniveau eller en meget begrænset kreds, mens den anvendt i moderne samfundssammenhæng vil føre til snæver og ufornuftig ressourceanvendelse på de sager, der tilfældigt kommer i søgelyset. Selv i privatsfæren er empati dog ofte malplaceret, fx hvis man i opdragelsen ikke vil udsætte barnet for midlertidigt ubehag, skønt det er bedre for barnets fremtidige dannelse. Ægte empati trøster heller ingen: Det gør kun ondt værre, hvis man selv bliver nedtrykt eller angst i forsøget på at hjælpe en, der er nedtrykt eller angst. I alle sammenhænge må man holde sig til at se et problem udefra, hvis man skal gøre en forskel, hvilket vel at mærke ikke udelukker forståelse.

Bloom sammenstiller tilmed empati og racisme, fordi begge giver ophav til særbehandling af usaglige årsager. Desuden virker empati lige så vel for det onde som for det gode. "Gør man en sadist mere empatisk, får man blot en lykkelig sadist." Krav om barbariske straffe skyldes i høj grad empati med ofret. Kort sagt siger graden af empati hos en person intet om, hvorvidt denne er "god" eller "ond". Empatien retter sig bare mod den gruppe, man i forvejen sympatiserer med af andre årsager. Demonstranterne eller politiet. Immigranten eller den marginaliserede indfødte. Religionskrænkeren eller den troende.

Anker Jørgensen viste stor godhed ved i 1972 at give Levakovic-familien opholdstilladelse, men godheden var og er renlivet ondskab overfor de danskere, som siden har lidt under den kriminelle og arbejdssky families hærgen.

Ekstra Bladet
28. nov. 2011

Man kan med gode grunde have stærke sympatier for én side, men det er fornuften, som må bedømme, i hvor vid udstrækning empatien skal følges, også med hensyn til principper såsom ytringsfrihed og retfærdig proces.

Den mere distancerede og lidenskabsløse synsmåde, som Bloom er fortaler for, er til for at mindske lidelse på bedste vis og er derfor reelt mere ærligt medfølende end den snævert rettede indfølende empati. Men mennesket er jo aldrig neutralt. Bloom giver som den forsker, han er, følgende instruktive formel for, hvor meget man investerer af éns samlede opmærksomhed og følelsesmæssige energi: "selv + nærtstående + fremmede = 100 %". Han har ingen patentløsning på, hvordan fordelingen bør være, blot at hvis den er meget ulige, er den gal. Denne fordeling er dog et andet spørgsmål end mere eller mindre empati: Selv for den kreds, man vælger eller naturligt foretrækker at investere i, fejler empatien som drivkraft, fordi dens løsninger drives af de umiddelbare indtryk i stedet for overblik og overvejelser.

Det kosmopolitiske yderpunkt havde en fortaler i filosofen Bertrand Russell, der anbefalede, at når man læser verdensnyheder i avisen, skal man udskifte landenes navne, også éns eget lands, med "X, Y, Z ...", så man upartisk kan danne sig en mening om problemerne som en udenforstående og tildele dem lige stor vægt, uden hensyn til éns egen involvering. På samme måde, når man læser om lidende i fremmede lande, skal man tænke sig dem med ansigter og navne tilhørende éns nære og kære, for de fremmede er lige så værdifulde nære og kære for andre. Sådan fungerer verden dog ikke. Det er uundgåeligt og formålstjenligt, at man engagerer sig mere i det nære.

Men det er klart, at der i forsøget på at undgå empatiens overmagt ligger en vis drift mod upartiskhed og distance. I det aktuelle store politiske sagskompleks, Lise Nørgaard kommenterede på, fører kampen mod empatien dog ikke til det antinationalistiske eller indvandringsåbne standpunkt, men umiddelbart kunne tro var frugten af mere upartiskhed. Langt stærkere virkning i situationen får den rationelle, men med-

følelse distance til håndteringen af migrantstrømmen, hvorimod venligboernes empati ligner trangen til at fylde den uendelige mængde tiggerhænder, der møder én på steder som Indien – et af Blooms kerneeksempler på empatiens kontraproduktivitet.

"éns beslutninger skal kunne gælde som alment princip"

Empati kan ses udtrykt i Den Gyldne Regel: Behandl andre, som du selv ønsker at blive behandlet – men jo kun, hvis man ikke har indset, at andres empati kan skade. Immanuel Kants kategoriske imperativ – at éns beslutninger skal kunne gælde som alment princip – er et entydigt opgør med empatiens snævre og kortsigtede løsninger, som altid sætter det anonyme flertal i både ind- og udland bagest i køen.

KILL

EUROPE

**Indsigt Udsyn har mødt Michael Hansen
- en skræmmende dokumentar om vor civilisation, som**

Dokumentarfilm af Michael Hansen, © Weare138productions.

Indsigt Udsyn (IU): Hvad fik dig til at lave denne dokumentar? Det må have krævet et helt utroligt stykke arbejde.

MH: Jeg er opvokset i Danmark, men flyttede til USA for 15 år siden. Under mine besøg i Danmark bemærkede jeg gradvis, at landet havde ændret sig i forhold til dengang, jeg boede der. Da jeg voksede op i København i 90'erne, kunne jeg godt se nogle af problemerne, men hvis du havde spurgt mig dengang, så havde jeg svaret, at det i sidste ende nok skulle løse sig.

Jeg begyndte at tænke mere over det, da jeg var på familiebesøg i Danmark i 2009. Og senere hen har der været en række terrorangreb og uroligheder i Europa, som gjorde mig endnu mere bekymret. Men mine (venstreorienterede) venner i Danmark slog det altid hen som overdrevet, når jeg spurgte ind til det. Jeg bed mærke i, hvor hurtigt folk tilsyneladende lærte at acceptere de medfølgende problemer som no-go zoner

KILLING

OFFICE

en, som er manden bag filmen "Killing Europe"
 n er i færd med at gå til grunde på grund af europæernes fejhed.

Spillelængde på 1 time og 51 minutter. Pris: 18,97 kroner på Vimeo.dk

og terrorangreb. Men mit perspektiv som udenlandsdanser er jo anderledes. Der var nogle i Danmark og Europa, som talte om de her ting, men jeg ville gerne undersøge, om det passede.

Så besluttede jeg mig for at lave en film om det her emne i 2015 og startede på et manuskript og kontaktede en masse mennesker. Filmen tog over to år at lave og kostede over 100.000 kroner af min egne penge. Migrantkrisen nåede faktisk først sit højdepunkt, efter at jeg var gået i gang med at optage filmen, men det forstærkede kun projektet.

"Efter at have lavet filmen gik det op for mig, at problemet var venstrefløjen."

This is the story of a danish expatriate
and his return to Europe

JAYNE SENIOR
YOUTH WORKER

IU: Hvad har overrasket dig mest i processen ved at lave denne film?

MH: Jeg blev faktisk mest overrasket over de venstreorienteredes samarbejde med islam og vice-versa. Man taler jo om den "rød-grønne alliance", og jeg var jo klar over det grundlæggende, inden jeg begyndte på at lave filmen. Men hvor gennemgribende deres samarbejde egentlig er, gjorde et stort indtryk. Efter at have lavet filmen, gik det op for mig, at problemet var venstrefløjen. For det er venstrefløjen, der har tilladt islamiseringen. En anden ting, som også kom bag på mig, var, hvor hurtig hele udviklingen var under selve tilblivelsen af filmen. Jeg husker, at jeg gerne ville interviewe en vis person helt i starten af projektet, men en lille håndfuld af de personer, jeg havde nået at få interviewet, advarede mig faktisk om at interviewe denne person, da vedkommende havde talt om muligheden for en kommende borgerkrig. Det varede faktisk ikke længe, inden den bekymring udviklede sig til noget, som nærmest alle talte om muligheden for.

"Venstrefløjen får aldrig deres drømmesamfund, men de er det mindste af to onder." – Imran Shah fra Islamisk Trossamfund om muslimernes syn på de røde nytteidioter.

IU: En amerikaner med norske rødder, Julian Langness, har skrevet en bog med egne erfaringer, om hvordan europæernes mangel på mandighed er det største problem i konflikten med de mellemøstlige muslimer. Er europæerne blevet nogle tøsedrenge set fra et amerikansk perspektiv?

MH: Ja, der er ikke meget viking tilbage... Amerikanerne kan i alt fald ikke forstå, hvordan europæerne kan finde sig i de her ting og blive ved med at stemme på de samme politikere. Når man hører herovre om Rotherham-sagen, hvor pakistanske bander voldtog og misbrugte 1400 engelske piger i årevis uden konsekvens fra myndighedernes side, så er de forundrede over, at der ikke er nogen af ofrenes fædre eller brødre, der har villet tage sagen i egen hånd. Ikke at selvtægt er en god ting, men mange amerikanere bemærker, at det er

mærkeligt, at det tilsyneladende nærmest ikke forekommer. Det er jeg fuldstændig overbevist om ville være sket i USA. Europa virker langt mere feminiseret end USA.

"En ung kvinde blev en ført til en lejlighed en aften. Hun stoppede med at tælle antal mænd efter 36." - Jayne Senior, en socialarbejder og whistleblower i den uhyggelige sag fra den engelske by Rotherham.

IU: Det lykkedes dig at få fat i utrolig mange forskellige aktører i din film. Selv ledende imamer. Men det virker til, at de venstret radikale og generelt venstreorienterede ikke har været nemme at få i snak. Hvad tænker du om det?

MH: Det er faktisk rigtigt, og det er en meget vigtig pointe. Jeg havde jo nok heller ikke forventet noget andet af venstrestremisterne, men den mere mainstream venstrefløj, mainstream politikere fra Alternativet, Det Radikale Venstre, Enhedslisten, SF, Socialdemokraterne... Jeg har kontaktet mange, mange politikere fra Danmark og også fra Sverige, Miljøpartiet, selv Moderaterne, og ingen af dem ville udtale sig. Det er meget sigende, når de ellers taler så meget om dialog. Det er også meget pudsigt, at jeg har siddet og talt med folk fra en amerikansk tv-kanal med adgang til over 35 millioner husstande, som er interesserede i at vise min film. Men dem, som filmen jo handler om, Danmark og Europa, hører man intet fra.

IU: Nu har du så rejst rundt i Tyskland, England, Frankrig, Sverige og Danmark under og efter den såkaldte "migrantkrise". Vil du mene, at det er tryggere at bo i USA end i Danmark og / eller Europa?

"Når jeg går på gaden i New York, føler jeg mig faktisk tryggere end i København!"

MH: Ja, generelt set. I USA har vi ikke "no-go zoner", hvor politiet på den måde ikke kan gå ind i et område uden at blive

angrebet, som man har i Frankrig, Sverige og mange andre europæiske lande. Hvis man f.eks. sammenligner med Frankrig, hvor unge, fortrinsvis muslimer, koordineret kan rasere bydele over hele Frankrig... Det kender man simpelthen ikke i USA. Selvfølgelig er der ghettoer i USA, og der er også psykopater, som f.eks. massemorderen fra Las Vegas for nyligt. Men alt andet lige vil jeg mene, at USA stadig er tryggere end Europa. Og i forhold til terrorangreb er risikoen langt, langt større i Europa end i USA. Når jeg går på gaden i New York, føler jeg mig faktisk tryggere end i København!

IU: Hvad kan du give af råd til andre, der som du vil give sig i kast med at lave deres egen film eller dokumentar om de samme emner?

MH: Jeg lærte i alt fald at bruge mine kontakter til at få yderligere kontakter. Når der først er hul igennem til en vigtig kontakt, skal man udnytte denne til at åbne døre for én. Det er også vigtigt at have styr på ens grej og være klar over, hvordan det fungerer under de forskellige forhold, der optages i. Man skal jo have en ordentlig lyd- og billedkvalitet til ethvert klip. Og så er det en god idé at være nogle flere, når man er ude at optage i risikable områder. Jeg var alene i størstedelen af projektet, blandet andet i "junglen" i Calais i Frankrig. Jeg var heldig med kun at blive overfaldet den ene gang til en demonstration for 10-året for Ungdomshusets nedrivning. De ville ikke have, at jeg filmede dem.

"Stop filming! Last chance!" lød det med dansk accent. Sekunder efter blev Michael Hansen overfaldet og måtte flygte ud af Nørrebro.

IU: Du har brugt mere end to år og 100.000 kroner af egen lomme på den her dokumentarfilm. Hvordan kan man bedst muligt støtte din film?

MH: Det er bare at gå ind og leje filmen på www.vimeo.com for de ca. 19 kroner.

Stop Nu Dette Vanvid

– en anmeldelse af en patriotisk spillemand

Det er sin sag at anmelde musik. Som det rigtigt siges; smag og behag er forskellige – og hvad angår musik, er der ingen facitliste. Den genre, som én ikke kan få nok af, kan en anden ikke fordrage, for nu at udtrykke det helt firkantet.

Når det gælder Tom Angelos CD, "Stop Nu Dette Vanvid", som DDF har støttet udgivelsen af, er det imidlertid indholdet og ikke formen, der er det afgørende. Derfor vil jeg slet ikke kommentere formen! For uanset hvad jeg skriver, vil det alligevel blive tolket ud fra den enkeltes – tilhængers som modstanders – holdning til indholdet. Så jeg kan lige så godt befatte mig med det væsentlige, uden omsvøb.

Jeg har lyttet til CD'en et antal gange, siden jeg fik en kopi tilsendt i december måned. Og jeg har læst teksterne flere gange. Det, der springer i både øjne og øren, er to fællestræk – ikke aggressivitet og chauvinisme, men derimod oprigtig bekymring og sorg. Dermed lever Tom Angelo selv op til titlen på tredje nummer: "Dansk Patriot". (Google "Dansk Patriot" på YouTube, og du får en billedkavalkade til nummeret).

Som bl.a. George Orwell har påpeget, er der nemlig en væsentlig forskel på nationalisme og patriotisme: Hvor nationalismen tager udgangspunkt i en overdreven selvglæde, ja en mere eller mindre slet skjult påstand om objektiv overlegenhed, tager patriotismen udgangspunkt i en forbundenhed med det givne – ikke fordi det påstås bedre og mere glørværdigt, men fordi man er knyttet til det med hjerte-bånd.

Patriotismen er simpelthen en udvidet udgave af samme følelse, som man nærer over for slægtninge og venner. Jeg elskede ikke mine desværre afdøde forældre, fordi de objektivt set var de største og bedste mennesker, der har levet. Jeg elskede dem og elsker stadig mindet om dem, fordi de var MINE forældre, og var det på godt og ondt. Og man mærker tydeligt mellem linjerne, at Tom Angelo elsker Danmark af præcis samme grund; simpelthen, fordi Danmark er hans land, som det er dit og mit.

Det er såre enkelt og faktisk banalt. For det banale er jo netop det hverdagsagtige. At det er blevet et skældsord er egentlig i sig selv sigende for den tidsånd, som har tilladt en udvikling, hvis resultater nu er så tydelige, at tømmermændene trods alt er ved at indfinde sig hos mange ellers tidligere totalt tonedøve i de politiske miljøer.

Det hverdagsagtige var ikke fint nok. Det var ikke dristigt nok, ikke avantgarde. Thi at beskytte er aldrig avantgarde. Men det er ansvarligt! Vil man satse, vil man leve farligt og på vulkaner, så fred med det. Men så må man gøre det for egen regning og risiko. Det er alt for flot at gøre det på andres vegne og for deres regning. Men det er netop det, som alle de selvudnævnte fine har haft travlt med.

Derfor er det helt og aldeles passende, at Tom Angelo har lavet et modsvar, der afspejler den helt enkle og logiske desperation, som et ganske almindeligt hverdagsmenneske føler, når det rammes af de konsekvenser, som selvudnævnte "fine" og "sofistikerede" menneskers narrestreger har bragt med sig.

Der er nemlig ingen fiseformem måde at gøre opmærksom på, at "Kejseren" ingen tøj har på. Det skal man simpelthen bare påpege, og det er præcis det, Tom Angelo gør på sin CD.

Køb den og vurder selv!

Tomas Kierstein

En CD koster 85,00 kr.
og to CD'er 120 kr. frit tilsendt.
Bestilling ved indsendelse af beløbet på
DDF's konto 4317-4547551.
Anfør telefonnr.
Bestilling kan også ske pr. mail:
danskere@danskere.dk - angiv navn,
adresse og telefonnr.
Bestilling kan endvidere ske på
telefon / telefonsvarer +45 23427733.
Husk tydeligt navn, adr. og tlf.nr.

Muslimer kan ikke erstatte kristne/vesterlændinge

Islam var måske engang for længe siden berettiget og hensigtsmæssig som livets rettesnor til at opretholde orden i familie og stammesamfund.

STEFFEN WERNBERG-MØLLER

Men i et moderne samfund som det danske og i en globaliseret verden, er denne primitive, krigeriske beduin-filosofi håbløst ude af trit med virkeligheden, og stringent muslimsk livsstil hører en anden tid og en anden verden til.

Når man spejder rundt i verden og stiller skarpt på de lande, som overvejende udgøres af muslimer, vil jeg gerne tillade mig at stille et stort spørgsmålstegn ved hensigtsmæssigheden af islamisk samfundsindretning. Produktiviteten er lav, og deraf følger en gennemsnitlig lav levestandard. Flere steder er trygheden og sikkerheden ringere end minimal, for der er krig. Kreativ innovativ tænkning findes slet ikke. Livskvaliteten i disse samfund er egentlig ikke engang en prioritet, for individets eksistentielle problem er løst ved, at det hele handler om efterlivet. Det løser måske nok nogle problemer vedrørende dødsangst, men prisen er et sølle liv her på jorden - i nu'et. Kort og godt; den islamiske model for samfundsindretning duer bare ikke som system.

Gennemgående opretholder islam ikke orden og bibringer ikke fred. Under islam er menneskene ikke fri, og de er ikke lykkelige. Musik, dans, glæde og kultur er forbudt - lyset er forbudt! Når jeg tænker på islam og kalifatet, så får jeg en lige så mørk fornemmelse, som når man forestiller sig Tolkienes Mordor. Her i Danmark kan man tydeligt mærke, at des mere islam der kommer til landet, des mere utryghed og ufred er der.

"Uanset hvor store bestræbelserne på nogen områder er, finder en integration generelt ikke sted".

"Måske skulle politikerne i stedet kigge på, hvordan livet kan gøres så tilstrækkeligt godt for børnefamilierne, at også de vesteuropæiske kvinder fik lyst, råd og tid til at føde flere børn."

Koranen udstikker en livsstil, som er så forskellig fra den vestlige, at islam ikke kan sammenvæves, men kun kan leves parallelt med vores samfund. Hvis muslimer insisterer på at fastholde en islamisk livsførelse, er integration selvsagt umulig - fordi koranens påbud og vestlige værdier er modsætninger - selv demokratiet er forbudt. Så en sammenfletning vil ikke ske, uanset hvor mange penge der postes i den allerede paralleliserede verden, ghettoerne. Dette uanset hvor store anstrengelser lærere og

pædagoger m.fl. gør sig. I nogle tilfælde gør man ligefrem det modsatte (se nedenfor). Men uanset hvor store bestræbelserne på nogen områder er, finder en integration generelt ikke sted! At der over tid uvægerligt vil ske en integration med vores samfund, er en løgn, som de venstreorienterede snakkende klasser og ikke mindst politikerne - socialisterne såvel som liberalisterne - fastholder, for at kunne opretholde en stor menneskeimport fra ikke-vestlige lande. Men integrationen udebliver. Splittelsen bliver tværtimod mere og mere tydelig, og ufreden bliver større, jo flere muslimer der kommer til landet. Polariseringen vokser - fjendtligheden vokser. Man har forsøgt at erstatte kristne/vesterlændinge med muslimer. Men der er bare den hage ved hele planen, at de huller, der er opstået som følge af lavt fødselstal, ikke kan udfyldes af muslimer. Man kan ikke bare erstatte æbler med bananer og så sige, at de skal gøre det ud for det samme. Ud fra dette substitutionsprincip kan standarden og velfærden i samfundet ikke opretholdes, og landet vil bare forarmes mere og mere proportionalt med muslimsk indvandring.

Måske skulle politikerne i stedet kigge på, hvordan livet kan gøres så tilstrækkelig godt for børnefamilierne, at også de vesteuropæiske kvinder fik lyst, råd og tid til at føde flere børn.

For ikke så længe siden havde jeg et par tankevækkende oplevelser i et fitness-center. Da jeg på et tidspunkt skulle ud i omklædningsrummet, hvor der også er toilet, for at fylde vand på min flaske, stod der en muslim med den ene fod oppe i håndvasken. Han var i gang med at vaske fødder, der hvor jeg drikker vand, og det fik mig til at tænke på, hvor langt vi er fra hinanden. På et andet tidspunkt, i et andet fitness-center, hvor der også var tilknyttet skoler, svømmehal og sportsbaner, observerede jeg en stor, arabisk dreng ved dommernes bade- og omklædningsrum. Det havde han helt for sig selv. Det er sammenlignet med de andre skoleelevers forhold ren luksus, og

jeg tænkte på, om det er hensigtsmæssigt at belønne religiøse særkrav? I stedet for at arbejde på at integrere den unge mand og tilnærme ham dette samfund ved at pille noget af religiøsiteten ud og afmontere islam - afmontere de religiøse leveregler ved simpelthen at sige, at her i landet bader vi sammen, så belønner man det, der skiller os ad. Ved at opmuntre de islamiske regler opmuntrer man det i islam, der er farligt for os – det, der truer os - den politiske ideologiske del - sharia'en. Det skitserer berøringsangstens uhensigtsmæssighed i en nøddeskal, og det tegner et billede af et generelt alt for venstreorienteret folkeskolesystem, der ikke tager ansvar for integrationen. Denne røde korrekthed er ikke bare uhensigtsmæssig, men direkte samfundsnedbrydende - hvilket ofte nok er mere bevidst, end de fleste forestiller sig.

Jeg læste engang nogen sige, at man ikke skal flytte længere væk fra sit oprindelsesland, end at man kan integrere sig. Dermed er det også sagt, at integration og indlæring af sprog og skik først og fremmest er tilflytterens eget ansvar - skik følge eller land fly.

For de meget ortodokses, de såkaldt radikaliserede muslimer, vedkommende er det komplet umuligt, og mulighederne for integration er så langt væk - afstanden er så stor - at vi må gå helt andre veje. Disse overreligiøse muslimer bør hurtigt, og som de første, straks få tilbudt en anstændig repatriering enten til deres hjemland eller et andet land med et islamisk samfundssystem, hvor de vil passe bedre ind. For ikke bare passer sådanne mennesker slet slet ikke ind her, men de er fjender af Danmark og fjender af demokrati, ytringsfrihed og ligestilling mellem køn, mennesker og religioner - ja, faktisk fjender af alt, hvad de vestlige samfund repræsenterer.

Dernæst bør meget muslimske muslimer, såkaldt rettroende, følge efter. De er ikke helt så farlige, men ligeledes resistente og komplet umulige at integrere - endsige assimilere. Sammen med de radikale udgør de omtrent 75 %. Pejlemærker for grovsortering og rubricering som uintegrerbare kunne eksempelvis være; (1) krav om tildækning i det offentlige rum. Hijab er at gå over grænsen, (2) behov for apartheid som sær-

lige bade- svømmehalsregler og behov for adskillelse af mænd og kvinder i forsamlinger, (3) andre krav om opretholdelse af skel/adskillelse såsom eksempelvis forbud mod danskhed, danske venner og kærestes, (4) ikke at måtte arbejde med/røre ved emballage med svinekød i, eller noget som indeholder alkohol, (5) ikke at ville give hånd til det modsatte køn, (6) behov for/krav om bederum, (7) krav om, at de muslimske kvinder ikke må arbejde sammen med fremmede mænd etc. etc. etc.

Med andre ord hvis man ikke er villig til at give slip på en hel del af islam, kan man ganske enkelt ikke bo i et frit ligestillet, demokratisk, sekulært samfund. Så har man afskåret sig selv. Det religiøse valg er også et geografisk valg.

Det er et politikeransvar at sørge for et minimum af overensstemmelse - blandbarhed.

NETOP UDKOMMET

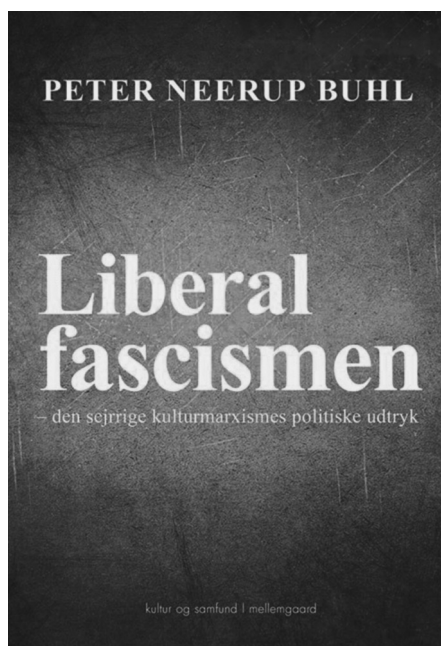
Liberalfascismen

- den sejrrige kulturmarxismes politiske udtryk

PETER NEERUP BUHL

Vor tid præges af overnational styring uden demokratisk kontrol og bred partipolitisk enighed om et "åbent samfund" med masseindvandring og menneskerettigheder til alverden, mens nationale protester kriminaliseres. I denne bog hævdes det, at dette er aspekter af en ny tværpolitisk ideologi, "liberalfascismen", som ingen dog vil vedkende sig. Men efter 50 års tendenser, som fortsætter trods et stort folkeligt flertal imod dem, kan der skitseres et portræt af en magthaver-mentalitet, som ingen har formuleret, og som møder uhyre lidt organiseret opposition, netop fordi den bag en demokratisk facade formår at stigmatisere dissidenter mere effektivt end tidligere magt-ideologier, der måtte ty til åben brutalitet.

Til slut i bogen antydes en vej til et opgør med ensretningen, med forbillede i Mogens Glistrups oprør, der – ligesom Grundtvigs lignende godt et århundrede inden – snarere end blot en ny ideologi eller modutopi be-

nyttede fabuleringens kunst for at fremmane et bedre Danmark på folkeligt, "populistisk" grundlag.

Peter Neerup Buhl, født 1968, cand.mag. i dansk og filosofi, forfatter til 13 bøger og siden 1989 skribent med fokus på nationale emner, særlig i nærværende blad og i "Tidehverv". 1993-2001 styrelsesmedlem i Den Danske Forening, 2001 kandidat for Fremskridtspartiet og fik i den forbindelse en højesteretsdom for "racisme".

Bogen (214 sider) er udgivet på forlaget mellemgaard og koster 215 kr.

Den kan købes gennem DDF ved indsættelse af 249 kr., som inkluderer forsendelse, på DDFs konto, Reg.nr. 4317 Konto 4547551.

Bogen kan evt. også bestilles ved henvendelse til foreningens sekretariat, e-mail: danskeren@danskeren.dk eller tlf. 23 42 77 33.

Den onde ånd bag demokratiernes facade

Peter Neerup Buhl: *Liberalfascismen*
– den sejrrige kulturmarxismes politiske udtryk.

SØREN LIND JENSEN

Peter Neerup Buhls seneste bog bærer titlen *Liberalfascismen*, hvilket er en provokation, og umiddelbart synes det at være en selvmodsigelse, fordi det, som vi normalt opfatter som liberalt, er ensbetydende med det at være frisindet og frigt, mennesket først og derefter staten, altså individets frihed til at udfolde sig uden statslig tvang. Ved liberalisme kommer man også til at tænke på den skotske fritænkter, filosof og økonom Adam Smith, og dennes tanker om frihandel. Hvordan kan det hænge sammen med en totalitær ideologi som fascisme? Der må være tale om en modsætning, da de to begreber er hinandens modsætninger. Øjensynligt ja, men iblandt mange liberale i USA er venstreorienteret tankegang, som vi kender den i Vesteuropa, udbredt.

Liberalfascismen er et bredt begreb dækkende den intolerante del af det politiske spektrum fra venstrefløjen til traditionelle borgerlige. Og hvor fascismen, som jo de facto ikke eksisterer mere ud over i små sekterske miljøer, selv om de politisk korrekte bruger den flittigt i deres politiske fortælling, stod for biologisk overlegenhed, så står mange liberale – metamorfoseret fra kulturmarxismen – for moralsk overlegenhed. Det kender vi jo alle fra mediernes og kulturelitens trættende indoktrinering og belæring af almindelige borgere. Begrebet har Peter Neerup Buhl (PNB) fra den jødisk-amerikanske konservative samfundskritiker Jonah Goldbergs bog *Liberalfascismen* fra 2008, hvor den amerikanske venstrefløjs totalitære træk er beskrevet, heraf bogens titel.

PNB duperer i bogen *Liberalfascismen* med et suverænt overblik over sine kilder. Som en af de få danske intellektuelle er han i stand til at læse sin baggrundslitteratur på de tre europæiske hovedsprog. PNB har et imponerende forfatterskab bag sig, hvor hans nyeste bog er den 14. i rækken. Man skulle følgelig tro, at PNB var en af Danmarks kendteste forfattere og samfundsdebattører, men alt for få kender ham trods den kendsgerning, at han er en syleskarp,

Peter Neerup Buhl.

borgerlig røst i samfundsdebatten. Det skyldes utvivlsomt den kendsgerning, at han advokerer nogle synspunkter, som ikke er god latin på bjerget, hvorfor han er blevet tiet ihjel.

”PNB valgte kampen og at følge sin samvittighed.”

Havde han været kulturradikal eller tandløs borgerlig forfatter, havde hans forfatterskab bevirket, at han var blevet anerkendt og æret og havde opnået høj social status. Ingen grund til her at nævne rædselskabinetet af skrivende kulturpinger, hvis evne til samfundsmæssig refleksion og konklusion er allestedsfraværende. PNB valgte kampen og at følge sin samvittighed.

PNB kunne med sit skrivetalent have lænet sig tilbage i magelighed, udvist følgagtighed og derved være blevet en respekteret forfatter og som følge heraf en holden mand, men han valgte kampen, han valgte at følge sin samvittighed og blive dissident og systemkritiker, og det kan kun fylde én med ærefrygt. PNB er en sand modstandsmænd, hatten af!

Uden at føre nogen konspirationsteorier i felten, hvilke PNB ikke er tilhænger af, er bogen et langt opgør med det konglomerat af indvandringsvenner, som har gjort multi-kulti-miseren mulig fra de manipulerende mainstreammedier, krybende og konfliktsky politikere over højtlønnede pseudo-forskere, selvudnævnte og selvpromoverende eksperter, kultureliten uden jordforbindelse til arbejdsgiverorganisationernes kamp for at holde lønningerne nede og det farisæiske kleresi. PNB skriver, at indvandringen til Vesten fra tredje verdenslande ikke skyldes en konspiration forårsaget af ledende kræfter af ovennævnte, men er ”en konvergens af katastrofer, som hjælpes på vej af en liberalfascistisk tidsånd.”

PNB tager fat i vingebenet på godhedens apostle i alle afskygninger og demaskerer deres totalitærisme. Den sprogbug, som medierne og indvandringens talsmænd gør brug af, viser PNB ved hjælp af konkrete eksempler og citater, er lige så fascistoid som den fascisme, som de angiveligt vil bekæmpe.

I kampen for at bekæmpe et i Europa reelt ikke-eksisterende fascistisk spøgelse, antager den journalistiske kaste, politikere og kulturspidserne selv fascistoid træk, så som at udskamme, stemple, udhænge og kriminalisere kritikere og afvigere af indvandringskursen, det gode politiske projekt, ved bl.a. at pådutte dem holdninger, de aldrig har haft. Stigmatiseringen og dæmoniseringen af dissidenter sker under dække af en demokratisk fernis, hvilket netop gør repressionen så subtil. Hvem uden indsigt i tingene kan tiltro den såkaldte pæne politiske midte i mere eller mindre grad at ville kontrollere meningsdannelsen og definitionsoverhøjheden over ordene?

Eftersom meningsdannelsen søges at holdes inden for snævre rammer, bliver pluralismen i praksis en tom skal. Befolkningen passiviseres med fladpandet underholdning og et skønmaleri af virkeligheden, og al kritik føres ind under én hat under fællesbetegnelsen *hate speech*. Den gode tone er målet, midlet hertil går gennem udskamning og marginalisering af anderledes tænkende.

Pudsigt nok benyttes raciststemplemet næsten ikke mere, da ordets værdi er blevet devaluert pga. dets mangeårige fejlagtige brug møntet på indvandringskritikere. Da ordets værdi simpelt hen er blevet udhulet, er nye buzzwords trådt i stedet, så som menne-skefjendsk, islamofobisk eller xenofobisk.

Globale utopister har fået definitionerne galt i halsen, idet patriotisme ikke er lig med fascisme, som multikulturalisterne fejlagtigt påstår, da fascismen, mens den eksisterede, ville ekspansion og det nye menneske. De nationalsindede vil nu som før blot bevare nationalstaten som en sikker ramme for borgernes gøren og laden. Winston Churchill sagde også efter krigen, at fascismens og nazismens aggression var blevet besejret af ægte nationalisme. De politisk korrekte håner netop det nationale, det nære og det enkle med udtryk som 'at være sig selv nok', men var der noget, fascismen ikke var, så var det selvtillstrækkelig. PNB's evne til at pille den dominerende tidsånd i Vesten og dens hule argumentation fra hinanden, er i en klasse for sig selv.

Kan det undre, at de tre erhverv, der i den danske befolkning har den laveste troværdighed, er politikere, journalister og brugt-vognshandlere? En undersøgelse offentliggjort på *journalisten.dk* i maj 2012 viste, at 80% af danske journalister stemmer på et parti i rød blok. Hvem synes, at det er morsomt at blive moralsk belært af dovne, røde og uvidende journalister? Politikerne, ja, de har for længst opgivet samtalen med borgerne, som i stedet er blevet objekter, der spises af med en luns skatteyderfinansieret velfærdsflæsk.

Som i Putins Rusland, hvor der er såkaldt styret demokrati, er der i Sverige reguleret ytringsfrihed, hvor ensrettningsprocessen foregår i medierne, der søger at tvangsopdrage befolkningen til grænseløs tolerance. I Sverige er ultrahumanismen statsræson per excellence. Her udviser statsmagten stærke totalitære træk i det godes tjeneste. Landet minder nærmest om en Tvindsk opdragelsesanstalt, hvor folket forsøges hjernevasket. Det samme gælder, for så vidt angår EU-bureaukratiet, som – PNB beskriver – disponerer over et enormt propagandaapparat med egne TV-kanaler og købte journalister fra såkaldt frie medier.

De nationalkonservative regeringer i Polen og Ungarn har imidlertid påkaldt sig EU's vrede, fordi landene vil bryde venstrefløjens mediedominans. Hvem sagde, at der måles efter dobbeltstandarder? Netop i de øst- og centraleuropæiske lande har befolkningerne og politikere forstået, at forudsætningen for et velfungerende demokrati naturligtvis er sammenhængskraft i et histo-

rie- og sprogfælleskab – en kendsgerning, der endnu ikke er sivet ind hos flertalspolitikkerne i Vesteuropa.

”en trussel skal rykke meget tæt på, før folk reagerer, og så er det ofte for sent.”

Ifølge den amerikanske professor i sociologi og migration Gary Freemann ”er det tavse flertal utilgængeligt for politik og vil hellere passe egne sager.” Derfor trækker flertallet af folk på skuldrene, en trussel skal rykke meget tæt på, før folk reagerer, og så er det ofte for sent. Desværre er de fleste mennesker sådan indrettet, at de helst vil passe det nære og pusle med deres egne små og store problemer og i det store hele undgå at tage politisk stilling. Følgelig har det magtfulde konglomerat af indvandrings-tilhængere haft let spil med befolkningerne med uoverskuelige destruktive historiske konsekvenser for de vesteuropæiske nationalstater.

PNB beskriver, hvorledes vi via medierne får den opfattelse, at fake news er fordrejede højrefløjsnyheder fra enten Trump-administrationen eller det dubiose ekstreme højre, mens den af mainstreammedierne fremstillede, undskyld konstruerede, virkelighed er den højeste sandhed. De, der har sat sig ind i substansen, véd imidlertid bedre. Mediernes forhold til og behandling af Trump kan nærmest betegnes som neurotisk hadsk imod en demokratisk valgt præsident, hvilket er paradoksalt al den stund, at han ligesom mange andre politikere har et afslappet forhold til fakta, hvilket som bekendt er en erhvervssvaghed iblandt politikere, men har disse blot de rigtige holdninger, så bliver de ikke offer for mediernes suggererende nyhedsdækning og kan slippe afsted med de mest horrible udokumenterede påstande.

I *Völkischer Beobachter* var løggen en uadskillelig del af nyhedsdækningen. I nutiden foregår fortielserne, vinklingerne og manipulationerne i de amerikanske og vesteuropæiske mainstreammedier derimod mere spidsfindigt under dække af en falsk journalistisk uafhængighed. Men målet er det samme, nemlig at fratage politiske modstandere enhver legitimitet, bl.a. via bemægtigelsen af definitionsretten over ordene og på Orwellsk vis at omdefinere positivt ladede ord relateret til f.eks. nation, fædreland, hjemstavn og folk, således at de fremstår som havende en yderst negativ konnotation.

Hvor fascismen havde førertilbedelsen, et-parti-staten og det racerene menneske som ledestjerner, har kulturmarxismen og dets afkom liberalfascismen menneskerettighedskonventioner, det multikulturelle paradisi og et nyt rent menneske uden fordomme i humanismens tjeneste. Og i den proces er midlet til målet bl.a. kontrollen over sproget og medierne.

Et enkelt kritikpunkt ved bogen er, at PNB udviser for lidt kritisk sans over for politikeren Mogens Glistrup, og dette skrevet i al respekt for Glistrups fortjenester og hans klarsynethed. Imidlertid kunne PNB godt have sat fingeren på flere ømme punkter, som f.eks. Glistrups manglende taktiske sans og hans trods sin høje begavelse i adskillige sammenhænge fraværende selvkontrol, hvorved han skræmte mange vælgere væk, samt at han til langt op i 90'erne fastholdt sin støtte til EU.

PNB har en helt forståelig forkærlighed for mennesket Glistrup og hans muntre natur, men det burde nok være blevet holdt adskilt fra vurderingen af Glistrup som mere eller mindre anarkistisk politiker. Glistrup burde i tide have trukket sig tilbage fra politik og i stedet som uafhængig ånd have ageret samfundskritiker, derved kunne han utvivlsomt have opnået større lydhørhed for sine synspunkter.

”PNB viser et suverænt overblik over sit kildemateriale”

PNB viser et suverænt overblik over sit kildemateriale og mestrer det til perfektion ved relevante udvalgte citater – af alle politiske afskygninger – der sagligt og fair behandles og diskuteres. Som læser får man undervejs lyst til at dykke ned i adskillige af de citerede bøger, som PNB på fremragende vis jonglerer med. Bibliografien og noteapparatet er let tilgængelige og er, som de skal, forskriftsmæssigt anbragt sidst i bogen.

Læseren skal op på en høj intellektuel klinge, ellers vil bogen gå hen over hovedet på én – en vis indsigt i politik og europæisk historie er en nødvendighed. PNB's brillante bog får mine varmeste anbefalinger med på vejen. For alle dem, som gerne vil have yderligere argumentationsmæssig ammunition og mere stof til citatbanken, eller for dem, som blot vil sætte sig yderligere ind i substansen i den meningskamp, der nu i efterhånden mange år er blevet udkæmpet i offentligheden, er bogen et MUST.

Spaniens befrielseskamp mod islam

”Læseren får ikke mindst en optrevling af alle de myter i form af solskinshistorier og glansbilleder, som politikere og deres ideologer i form af forskere og journalister har brugt til at føre de europæiske befolkninger bag lyset.”

BENT JENSEN

Titlen på Spanien- og islamkenderen Torben Snarup Hansens nye bog, *Reconquista*, betyder generobring. Bogen handler om de kristnes befrielseskrig på den iberiske halvø i middelalderen, efter at muslimer i 711 havde indledt en besættelse, der kom til at vare helt frem til 1492. Det år gennemførte dronning Isabella og kong Ferdinand den allersidste fase af den kristne generobring.

Bogens emne har imidlertid ikke udelukkende historisk interesse, men er særdeles aktuelt. Der har i mange år i europæiske og nordamerikanske lande været drevet en intensiv propaganda fra politisk hold med ivrig støtte fra medier, de højere læreanstalter og undervisningssektoren for multikulturalisme og masseindvandring. I denne propaganda har den islamiske besættelse af Spanien inklusive det senere Portugal (selvstændigt i 1143) spillet en stor rolle som (falsk) eksempel på islams tolerance og fremme af kultur og videnskab samt muligheden for fredelig sameksistens mellem forskellige religioner og kulturer.

"Der er her tale om et massivt svigt fra (dele af) forskningen, undervisningen og mediernes side."

Der er her tale om et massivt svigt fra (dele af) forskningen, undervisningen og mediernes side. På mange måder minder det om svigtet, da Sovjetunionen udgjorde en trussel. Man har villigt ladet sig spænde for et politisk program, som havde til formål at berolige befolkningerne i de vesteuropæiske lande, der med rette blev forurolet over den massive indvandring af muslimer, som politikere i alle partier har ønsket, og hvis alvorlige konsekvenser de derfor også har ansvaret for.

Torben Snarup Hansen, som vil være Den for Korte Avis' læsere bekendt for sine informative artikler om Spanien, islam og Mellemøsten, har med denne lille bog gjort den danske offentlighed en stor tjeneste. Læserne får en indholdsmættet oversigt over de vigtigste begivenheder i forbindelse med islams erobring og besættelse af Spanien og de kristnes tilbageerobring af deres land.

Man får en forklaring på hovedbegreber – såvel arabiske som spanske – i denne flere hundrede år lange befrielseskrig.

Og læseren får ikke mindst en optrevling af alle de myter i form af solskinshistorier og glansbilleder, som politikere og deres ideologer i form af forskere og journalister har brugt til at føre de europæiske befolkninger bag lyset. FN-organisationen UNESCO bidrager også til dette bedrag, hvilket næppe vil overraske nogen.

Den islamiske erobring og besættelse var bl.a. kendetegnet ved ødelæggelse af spanske byer, offentlige massehenrettelser ved

hjælp af bl.a. korsfæstelse og halshugning. Kristne og jøder blev gjort til andenrangs borgere. Kalifatet var også kulturødelæggende. "Vantro" tekster om filosofi og astronomi blev brændt. Et efterskrift om de særdeles få arkæologiske vidnesbyrd om Spaniens islamiske guldalder er tankevækkende.

I Spanien fejrer man stadig generobringen af det erobrede land, og i 2012 udsendte det spanske postvæsen et frimærke til minde om et afgørende slag i juli 1212, som de kristne vandt. Der holdes også festgudstjenester i katedralen i Santiago de Compostela med deltagelse af kongen og statsministeren, hvor man ærer Spaniens skytshelgen, apostlen Jakob. I katedralen er der en skulptur af Jakob i form af en ridder, Jakob maurerdræber, der knuser en muslim under sin hests hove.

Kontrasten til Danmark, hvor statsministeren under en festgudstjeneste i Haderslev Domkirke til minde om Martin Luther lagde afstand til reformatorens syn på ikke alene jøder, men også på islam, er slående. Lars Løkke skulle ikke have kritiseret Luthers karske karakteristik af islam.

Jeg har lært et nyt ord, islamiske *pligtkyndige* (ulema på arabisk) – lærde personer, som var bemyndiget til at udlægge de islamiske helligtekster. Ved et evt. nyt oplag bør bogen forsynes med et historisk kort til støtte for teksten.

Torben Snarup Hansen:

RECONQUISTA

55 sider. Spaniens befrielseskamp mod islam 711-1614

Den Danske Forenings Forlag 2017.

Bogen koster 60 kr. excl. porto og ekspedition. Den tilsendes frit ved indsættelse af 92 kr. på DDFs konto, Reg.nr. 4317 Konto 4547551. Ved bestilling af to eksemplarer er prisen 150 kr. Bogen kan evt. også bestilles ved henvendelse til foreningens sekretariat, e-mail: danskeren@danskeren.dk eller tlf. 23 42 77 33.

Vidste du det?

Den Danske Forening har udgivet en brochure, som indeholder en række oplysende spørgsmål til eftertanke. Spørgsmålene/oplysningerne er oplyst nedenfor sammen med de tilhørende kilder. Spørg din nabo og kollega, om han/hun vidste det !

- antallet af oprindelige danskere toppede med 5,124 mio. i 1981 og er faldet hvert år siden?	(Danmarks Statistik (Dst), Statistikbanken)
- antallet af indbyggere er vokset hvert år siden vedtagelsen af udlændingeloven af 1983?	(Dst), Statistikbanken)
- 15.028 udlændinge fik dansk statsborgerskab i 2016?	(Dst), Statistikbanken)
- Den Danske Forening for 30 år siden forudsagde, at bådflygtninge ville strømme til Europa?	(Berlingske 11/11 1988)
- ingen af de konventioner, Danmark har underskrevet, pålægger Danmark at tage imod flygtninge ved grænsen?	(BT 27/8 2016)
- i Danmark er antallet af moskéer steget ca. 50 procent til 170 på kun 10 år! Fortsætter udviklingen, vil der være 370 moskéer om 20 år!	(Berlingske 21/12 2017)
- døtre af muslimer ikke tør gifte sig med danskere af frygt for "æres" drab?	(TV2 26/8 2013)
- unge danske piger lokkes til ægteskab med muslimer, som de senere ikke tør forlade?	(BT 19/6 2011, TV2 15/3 2016)
- 35 procent af alle kontanthjælpsmodtagere er ikke-vestlige indvandrere?	(Berlingske 21/3 2017)
- 43 procent af alle, som har modtaget kontanthjælp i mere end 10 år, er fra ikke-vestlige lande?	(BT 24/3 2017)
- 85 procent af københavnske ægtepar på kontanthjælp er ikke-vestlige?	(TV2 13/7 2016)
- 37 procent af de ikke-vestlige indvandrere modtager overførselsindkomst?	(Dansk Arbejdsgiverforening, Agenda 27/5 2017)
- Red Barnet og andre "humanitære" organisationer hjælper alle de afrikanere, de kan, over Middelhavet til Europa?	(Politiken 18/7 2017)
- børn af ikke-vestlige indvandrere klarer sig væsentligt dårligere i skolen og senere end danske børn?	(Berlingske 11/3 2017)
- islam giver ikke-muslimer tre valgmuligheder: at konvertere til islam, at betale beskyttelsespenge eller at blive dræbt?	(Middle East Forum 28/5 2015)
- Den Danske Forening har advaret mod den muslimske indvandring i mere end 30 år?	(Danskeren, nr. 1, 1987)

Kontakt DDF pr. e-mail danskeren@danskeren.dk eller tlf. 23427733, hvis du vil hjælpe til med at omdele brochuren.

"Forældrene bosat i ghettoområderne har også en markant svagere tilknytning til arbejdsmarkedet og uddannelsessystemet end forældre i resten af landet. Det er kun 40 pct. af fædre og 25 pct. af mødre, som er i beskæftigelse eller under uddannelse. Blandt forældre i resten af landet gør det sig tilsvarende gældende for 86 og 81 pct."

Kilde: Økonomi- og Indenrigsministeriet: Økonomisk analyse nr. 29, februar 2018

Mørklægningen af England

Indvandringsvenlige politikere er svæklinge, der tror, de er gode, fordi de mangler klør.

PETER NEERUP BUHL

Lidt sent har jeg opdaget denne bog, men må dog alligevel omtale den på grund af dens fængende prosa og overbevisende fremstillingsform. Abbott er en ældre englænder af beskedne kår, der undrer sig over, hvordan han er kommet til at leve i en tredjeverdensby, London. Han iagttager i bybussen, hvor skræmmende ligeglade og fremmede alle er for hinanden, hver fra sit sted i verden og stadig levende mentalt på dette i de nye omgivelser, og han længes efter en by med folk, der opfører sig ordentligt, har forståeligt sprog og manerer, en by uden farlige tredjeverdensbilister osv. Han "ønsker desperat," at alle de fremmedetniske ikke var der. "Det multikulturelle London er én stor provokation." Hans lokale bostyres hjemmeside er oversat til 53 sprog. Bosættelse giver ikke engang lære-mordersmålet i det land, de koloniserer. Den legendariske engelske høflighed er erstattet af racismeanklager, hvis man beder nogen skruer ned for musikken midt om natten...

I en række korte essays beskriver han med uhyggelig klarhed den ubønhørlige demografiske udvikling i Storbritannien, siden det første skib med tredjeverdensindvandrere ankom til London i 1948. Da advarede Labour-premierministeren Attlee i øvrigt om, at "en indstrømning af farvede mennesker til bosættelse her sandsynligvis vil skade harmonien, styrken og sammenhængen i vort samfundsliv." En noget mere klarsynet holdning end hos det moderne Labour, som har lukket 3 mio. indvandrere ind siden 1997. Abbott kalder rammende disse politikere for "svæklinge, der tror, de er gode, fordi de mangler klør" – ligesom "frygtsomme mænd, der kalder deres cølibat for moral, kalder de deres lammelse for en politik" på fremmedområdet, hvor total eftergivenhed hersker.

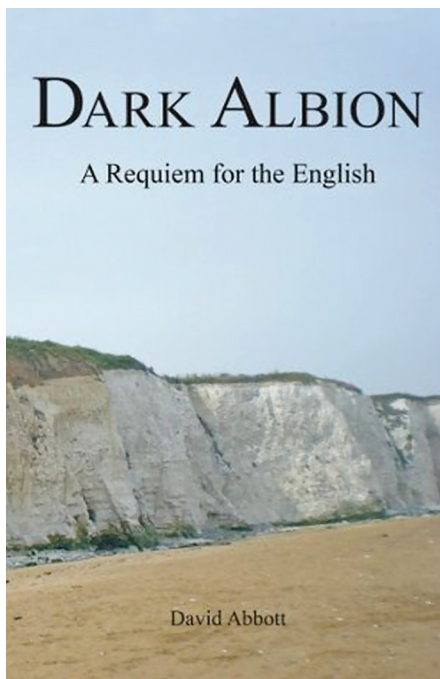
Imens har en af hovedskurkene, Tony Blair, tjent omkring 60 mio. pund på "rådgivning" af ikke mindst afrikanske og arabiske des-

David Abbott:

DARK ALBION

A Requiem for the English.

Sparrow Books, 2013, 240 sider.

poter. Den anden hovedskurk er Jack Straw, af Abbott kaldt "paddehatten" (ligesom visse svampe hvid udenpå, brun indeni, et modstykke til de fremmedes overløbere, "kokosnødderne")... Dertil kommer myriaderne af blot naive og uvidende, anført af Prins Charles, ven med fundamentalistiske bødler, og Londons fhv. borgmester Ken Livingstone, der roser islams tolerance, og som helt har Yusuf al-Qaradawi, en ledende fortaler for muslimsk overherredømme, og jødehader...

Abbott kan ikke lade være med at ironisere over Gandhis berømte sarkasme over for engelsk civilisation ("Jeg synes, den ville være en god idé.") Millioner af Gandhis landsmænd valgte jo efterfølgende at flytte til denne civilisation, hvilket antyder, at den ikke var så ringe endda. Da inderne anført af Gandhi følte, at tiden var kommet til at fordrive englænderne fra Indien, gjorde de det bare. Gjorde englænderne nu noget parallelt, ville det være et utåleligt "brud på menneskerettighederne"... Kolonialismen er fortid, men i samme fortid har mange i Europa lidt mindst lige så meget som de farvede folkeslag, fx de britiske børn i det 19. årh., hvor de arbejdede 16 timer om dagen på tekstilfabrikker og lignende steder. Nu skal efterkommerne af disse "undertrykkere" bøde for statslig politik ved at

betale for racefremmede "ofres" velfærd og udsættes for deres vold og såkaldte kultur.

Holdningen udtrykkes i Storbritannien særlig absurd i "racelations"-industrien. Alene mellem 2002 og 2009 blev der indgivet rapporter om en kvart million "racistiske hændelser". Hvilket vel at mærke ikke er noget bevis på racisme eller "islamofobi", men langt snarere på de fremmedes "vantrøfobi". Hertil kommer, at de fremmede kriminelle nu har indset, at englænderne respekterer "religion", hvilket yderligere styrker islam i landet, da kriminelle selvfølgelig nu dækker sig bag en religiøs facade for at blive behandlet mildt. Og moskéerne er fredede, lovløse steder.

Mange politikere på alle niveauer i Storbritannien har nu islamisk og anden førmoderne baggrund, og overalt følger der korruption, misregimente, nepotisme og det, der er værre, med i kølvandet. Abbott detaljedokumenterer mange sådanne sager, men mest forargeligt er dog den måde, de korrupte får lov at fortsætte på, fordi man frygter racisme-anklager ved at gøre dem til pariaer. Der er også mange Manu Sareen-typer, nominelt kristne, men på alle måder i sving for at konsolidere islam i deres nye land.

Da Abbott skrev, var det kommet dertil, at i over 1600 engelske skoler var engelsk mindretalssprog, og dette antal steg ugentligt. Alene fra Manchester flyver der hver uge 20.000 muslimer til Pakistan for at besøge slægtninge. Abbott fremhæver, at den afgørende taktik beskrevet i Carl von Clausewitz' klassiker "Om krig" er at sørge for at være fjenden overtallig på rette sted og til rette tid. Dette nøglepunkt har især mus-

"Indvandrerne iscenesætter sig som forfulgte, men det er reelt værterne, som må bære konsekvenserne af de fremmedes problematiske adfærd."

limerne fattet. Som profeten Muhammed taler de fleste om fred, indtil de er mange nok til at føre krig.

De moderne indvandrere er som børn, der spiller et spil uden virkelighed. De kan nemlig tage hjem til enhver tid. Det kan de menige europæere ikke, de er allerede hjemme på det eneste sted, de har. Indvandrerne iscenesætter sig som forfulgte, men det er reelt værterne, som må bære konsekvenserne af de fremmedes problematiske adfærd. Ingen af den tredje verdens kulturer passer i England. For en sikh er det også vigtigere at være sikh end englænder. Men værst er muslimerne. Abbott fatter ikke, hvorfor man i det moderne Vesten pludselig skal tage en absurd og barnlig overtro alvorligt, endsiige "respektere" dette nonsens, bare fordi andre fremturer i at være enfoldige. Muslimerne er i øvrigt også "fuldstændig ligeglade med de 1000 bøger, jeg har læst," pointerer Abbott. Begyndende med "Illiaden" og "Odysseen" afviser muslimerne jo alt, der ikke angår islam. Denne holdning bør være gensidig. Intet forhindrer jo muslimerne i at købe en enkeltbillet til deres fædres land med de ønskede islamiske skikke og blasfemilove.

At ville ændre menneskets natur markant er ørkesløst. "Hulemanden, der fra sin hule fik øje på en fremmed, rakte ud efter sin kølle," påpeger Abbott. "Folk ønsker ikke at blive løbet over ende af udlændinge med en sær religion, af en anden race eller med eksotiske (og af og til frastødende) skikke, selv om det skulle betyde en midlertidig én procents stigning i økonomisk vækst." Det betyder ikke, at englænderne er racistiske, Men ligesom ethvert andet folk på Jorden foretrækker de at leve blandt deres egen slags, folk de kan genkende og stole på.

For at vende den fremskredne katastrofekurs behøver vi nu en vrede, der er "kold, klar, rationel og uden eftergivenhed". For "selv angiveligt små og uskadelige ændringer i vore skikke kan faktisk ende i vor kulturs ødelæggelse." Abbott afviser argumentet, at vi ikke kan "straffe alle indvandrere på grund af nogle få ugerninger". I alle sammenhænge straffes de mange for nogle få ugerninger. Fordi et mindretal bliver alkoholikere, skal alle betale stor alkoholskat, fordi nogle få er tyve, skal alle have lås på døren, osv.

Abbott afslutter sin bog med en uhyggelig beretning om "William den Erobrede" år 2066 (en klar modpol til Vilhelm Erobreren 1000 år før). Den gamle kong William iagtager magtesløs muslimernes definitive overtagelse af landet, som foregår helt legitimt i det "liberale demokratis" optik. De tilbageværende indfødte lever som et ynkeligt segregeret proletariat. "De, der troede, at racerne ville blandes og danne en ny race, viste sig at have taget fejl. Så lidt integration har fundet sted, at racerne faktisk

er vokset fra hinanden; man ville nu let kunne tro, at de var forskellige arter." Men mens en ny, mørk middelalder sænker sig over landet, samler kernen af de tidligere foragtede "nationalister" og "racister" våben og planlægger oprør mod overmagten...

Det er ikke let at yde den glimrende – og derfor også isnende – litterære fremstilling retfærdighed, og det forekommer mig i det hele taget, at der langt fra ydes sådanne faktisk prægede værker retfærdighed i forhold til rent skønlitterær fabuleringen over emnet (såsom Houellebecqs). Abbott burde føres frem som en af de helt store advarere, men han forbliver typisk nok ganske anonym for den store offentlighed. Profeter er altid miskendte i deres hjemland, men også i danske medier er den nye litterære genre, som Abbotts bog er et fremragende eksempel på, stadig fortiet samizdat-litteratur (eller når man ikke kan undgå omtale, ned-sables de ligesom Lars Hedegaards nye bog), hvilket siger meget om tidsånden og kun bekræfter Abbotts pointer.

FORÅRSFEST

Venner af Danmark inviterer til forårsfest
med kaffe, kage og "en lille en" i
Kildegården, Helligkorsvej 5, Roskilde
Søndag den 18 marts, kl. 13 til 17.

Alle, der holder af Danmark, er velkomne.
Tilmelding forud på e-mail vennerafd danmark@gmail.com
senest 15. marts.

MobilePay

DEN DANSKE FORENING har fået MobilePay - nummeret er 34810

Foreningens adresse:

Den Danske Forening
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 23 42 77 33
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr.4317
Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Hjemmeside:

Thomas Andreasen (webmaster)
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein
(formand, pressetalsmand).
Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com
Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen
Søren Lind Jensen
Axel Artke
Erik Troldhuus
Martin Nielsen

Regnskabsfører

og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 23 42 77 33
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
Tlf. 21 64 75 70
ole.hasselbalch@mail.dk

Korrekturlæser:

Peder Valdemar Hjulær

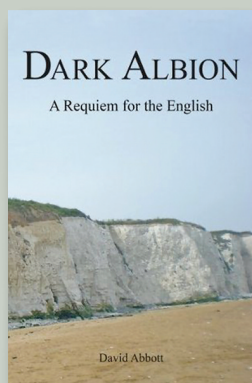
DANSKEREN INDSIGT UDSYN

ANMELDELSE:
**NY BOG FRA DDF
RECONQUISTA**

Den kendte historiker Torben Snarup Hansen har skrevet en letlæst bog på 55 sider, som handler om, hvordan spanierne kæmpede sig til frihed efter flere hundrede års muslimsk besættelse.

ANMELDELSE:
DARK ALBION

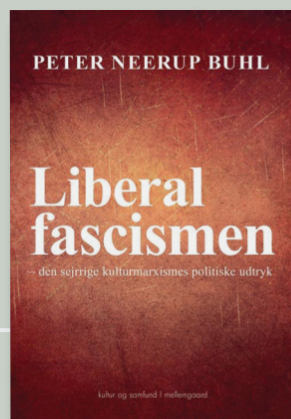

MUSIK:
**DDF HAR
UDGIVET EN
MUSIK-CD**

Den talentfulde sanger og musiker Tom Angelo har begået en CD med 11 nationalt sindede sange. Numrene er en blanding af countrypop, folk, dansk-pop og Shubi-dua-sound. Teksterne er aktuelle og tankevækkende.

ANMELDELSE:
**LIBERAL-
FASCISMEN**

**BESTIL
ABONNEMENT PÅ
INDSIGT UDSYN
4 MAGASINER
ÅRLIGT
KR. 250,- INCL. PORTO**

Bestilling af abonnement og bøger:
danskeren@danskeren.dk · Sekretariatet: 23 42 77 33

